

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύσιμα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λοῦσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσιμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστὸς Ἀνέστη.—Μαργαρίτα Ἀλθάνα Μηνιάτη (ὑπὸ κ. Σωτη-
ρίας Ἀλιμπέρτη) —Οἱ ἀργυροὶ γάμοι τῶν βασιλέων τῆς Ρουμανίας
(ἀνταπόκρισις ἐκ Ρουμανίας, ὑπὸ Παρνασσίας). — Ἡ ποίησις κατὰ τὸν
μέσον αἰῶνα Α' (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου). — Διήγημα τοῦ Πά-
σχα (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλίπιδου). — Ἐξετάσεις Κυριακοῦ Σχολεῖου.
Θρησκευτικαὶ ἑμίλιαι. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Εἶναι ὁ αἰῶνος καὶ ἀτελεύτητος ὕμνος τῆς νικῶσης ἀλη-
θείας, εἶναι τὸ ἀθάνατον τρόπιον τοῦ θριάμβου τῆς ἀρετῆς,
εἶναι ἡ γλυκεῖα καὶ ἐνθουσιώδης ἐποποιία τῆς παντανάστης δι-
καισύνης ἢ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Τὸ δογματικὸν μυστήριον
τῆς θρησκείας, ἣν αὐτὸς ἐθέσπισε καὶ ἐδίδαξεν ἐπεστέφθη διὰ
τοῦ ἀκτινωτοῦ τῆς ὑπὲρ τὴν φύσιν καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς ἐξαι-
ρομένης δυνάμεως, δι' ἧς τὸσον σαφῶς συμβολοποιεῖται ἡ αἰω-
νία ἀναγέννησις καὶ ἡ ὑπερτάτη ἀθανασία.

Καίτοι Θεὸς αὐτὸς ἠθέλησεν ὁμως νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν διὰ
τοῦ θανάτου μόνον ἐξασφαλιζομένην αἰωνιότητα τῆς ζωῆς. Καὶ
τῆς οὕτω θείας καρδίας Του οἱ παλμοὶ ἀνέστειλαν πρὸς στιγμὴν
τὴν ζωϊκὴν των κίνησιν, καὶ οἱ πέραν τοῦ τάφου βλέποντες καὶ
τὰ πάντα γινώσκοντες ὀφθαλμοὶ Του ἐσκιάσθησαν ὑπὸ τοῦ μαύ-
ρου τῆς ἀνυπαρξίας σκότους, καὶ τὸ ἐνθεον σῶμα ἠσθάνθη τὴν
ὀδυνηρὰν τοῦ θανάτου φρικίαν καὶ τὸ ἀλγεινὸν τῆς λιποψυ-
χίας ρίγος. Καὶ τὸ αἶμα αὐτοῦ, ἐν τῷ ὀπιῷ ἐπὶ σειρὰν αἰώ-
νων ἐξαγνίζεται σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης καὶ συνδιαλλάσσεται
τὸ ἀμαρτωλὸν τέκνον μετὰ τοῦ γενναίου καὶ πανοικτίρμονος

πατρός, ὑπέστη τὴν μοιραίαν ἀλλοίωσιν. Καὶ ἡ κεφαλή, ἐξ ἧς
τόσον μεγάλοι καὶ ἀνθρωποσώτεροι ἐξεπέμφθησαν ἰδέαι, ἐξ ἧς
τόσαι φαεινὰ ἀκτίνες κατηύγασαν καὶ καταυγάζουν τὴν οἰκου-
μένην σύμπασαν, ἔκυψεν ὠχρὰ καὶ ἀγωνιώσα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.
Καὶ τὰ χεῖλη, ἐξ ὧν ἔρρεν εἰς κρυσταλλώδη καὶ ζωογόνα νά-
ματα ἀγάπης ἡ μελίρρυτος φωνὴ διεστάλησαν εἰς ἀγανίας μορ-
φασμὸν.

Καὶ ἡ φύσις ἐξάνεστη καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτῆς τὸν ὑπέρτατον
τῆς ζωῆς ἀγῶνα ἠγωνίσθησαν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δημιουργὸς
καὶ Κύριος αὐτῆς ἀγογγύστως εἰς τὸν προαιώνιον αὐτῆς νόμον
ὑπέκυπτεν.

Ἄλλ' ἡ ἀθανασία ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀνέκυψε κραταιὰ
καὶ πανίσχυρος, ἀψηροῦσα τὴν τῶν αἰῶνων πάροδον καὶ τὸ τοῦ
κόσμου ἄπειρον καὶ ἀτελεύτητον. Δύο περίπου χιλιάδες ἀπὸ
τοῦ θανάτου αὐτοῦ παρῆλθον ἔτη καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ζῆ μόνον
εἰς τὸν μέγαν καὶ χρυσοστόλιστον οὐράνιον τῆς θεότητος θρόνον.
ἀλλὰ ζῆ εἰς τὰς καρδίας καὶ εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὰ χεῖλη καὶ
τὴν διάνοιαν τῶσαν ἑκατομμυρίων λαῶν. Ρίψατε κατὰ τὰς ἡμέ-
ρας ταύτας ἐν βλέμμα ἀνὰ τὸν ὑπὸ χριστιανῶν οἰκούμενον κό-
σμον. Ἀριθμήσατε, ἐὰν δύνασθε τοὺς θαυμασίους οἴκους, οἴτι-
νες ἀνηγέρθησαν εἰς τιμὴν αὐτοῦ. Μελετήσατε τὰ ἀριστουργή-
ματα τῆς Τέχνης καὶ τοῦ πλοῦτου δι' ὧν διεκοσμήθησαν οἱ
οἴκοι οὗτοι. Ὑπολογίσατε τὰς χιλιάδας τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες
ἀρνούμενοι τὸν κόσμον καὶ πᾶν ὅ,τι εἶχον ἐν αὐτῷ, πολῦτιμον
καὶ προσφιλέ, ἀφωσιώθησαν ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς αὐτόν.
Κατατάξατε, ἐὰν δύνασθε τὰ ἑκατομμύρια τῶν δυστυχῶν, οἴ-
τινες ὀφείλουσι τὴν ἀνακούφισιν καὶ ὑπαρξιν εἰς τὰς θείας Δύ-
του παραγγελίας. Ἀναμετρήσατε τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἐν ὀνό-

ματι αυτού ἐγένετο καὶ γίνεται ἐπὶ τούτους ἤδη αἰῶνας καὶ τότε μόνον ἡ ἰδέα τῆς διὰ τοῦ θανάτου Του ἀθανασίας θὰ κατονηθῆ ἐν ὅλῳ τῷ μεγαλείῳ τῆς.

Τὴν Ἀθανασίαν ταύτην, ἐν ὕμνῳ ὁ κόσμος ὅλος, ἐν πανηγυρίζῃ ἡ φύσις σύμπασα, ἡ γυνὴ ὀφείλει ἰδιαίτατα νὰ δοξάζῃ καὶ νὰ τιμᾷ. Εἶναι ἡ ἀρετηρία τῆς ἀπὸ τῆς ἐπονεϊδίτου δουλείας ἀπελευθερώσεώς της, ὡς εἶναι ὁ λιμὴν, ἐν ᾧ ἐλπίζει ἀσφαλὲς ἄσυλον κατὰ τῶν τρικυμιῶν καὶ τῶν ἀγῶνων τοῦ βίου. Εἶναι τὸ γλυκὺ φῶς, ἡ ἀρμονικὴ καὶ παρήγορος μελωδία ἐν ταῖς σκοτειναῖς στιγμαῖς τῆς ἐν τοῖς μυχίοις τῆς ψυχῆς της πάντοτε διεξαγομένης πάλης κατὰ τῶν ἀδιδιών καὶ πικριῶν τῆς ζωῆς. Εἶναι τὸ αἰσιώτερον τοῦ παρόντος μέλλον, ἐν ᾧ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἰσότης βασιλεύει καὶ ἡ ἀγάπῃ, τὸ ἀθάνατον τοῦ Χριστιανισμοῦ σύμβολον κυβερνᾷ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΒΑΝΑ ΜΗΝΙΑΤΗ
Α΄.

Τὸ διάδημα τῆς φιλολογικῆς δόξης, τὰ σκῆπτρα τῆς καλλονῆς μετεβιβάσθησαν ἐκ τῆς περικλεοῦς Ἰσαβέλλας Θεοτόκη Ἀλπρίτζη καὶ τῆς φιλοσόφου Μαρίας Πετρεττινὴ εἰς τὴν Μαργαρίταν Ἀλβάνη Μανιάτη, ἥτις κοσμήσασα αὐτὰ διὰ νέων πολιτίμων λίθων, ὠραιότερα καὶ μετὰ περισσῆς ἀκτινοβολίας ἀπέθετο ἐν τῷ πνευματικῷ μουσεῖῳ τῆς κλεινῆς Κερκύρας.

Ἡ Κέρκυρα, ἡ Ἰνδική, ἡ Ρώμη καὶ ἡ Φλωρεντία ἀντιποιοῦνται τοῦ πνεύματος, τῆς καρδίας καὶ δόξης τῆς ἐπιφανοῦς Ἑλληνίδος.

Ἡσθάνθη τὸ Καλὸν ἐν τῇ τέχνῃ, τὸ Ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ καὶ τὸ Ἀληθές ἐν τῇ ἐπιστήμῃ· ἠγάπησε σφόδρα τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνθρωπότητα, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Ῥίπτοντες βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας αὐτῆς ἀναγινώσκομεν εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῆς Ἡραίας μορφῆς τὸν πνευματικὸν καὶ καλλιτέχνην βίον. Τὸ εὐρὺ μέτωπον ἀνταυγάζει τὴν αἰγλήν τῆς ὑψηλῆς διανοίας, οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ ἐκφράζουσι τὸ ἀπειρον τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς στάσις τῆς κεφαλῆς τὸ ἥρεμον πλαστικὸν κάλλος.

Ἐγενήθη ἐν τῇ μυροδόλῳ Κερκίρᾳ κατ' Αὐγουστον τοῦ 1821 ὅτε ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἡπέρου ἀντήχει τὸ τηλεβόλον τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως καὶ ἡ ἠρωϊκὴ αὐτῆς γενεὴ ἐμελεπὲ τὸ ἄσμα τοῦ Ρήγα. Οἱ εὐτυχεῖς τῆς Μαργαρίτας γονεῖς Δημήτριος Ἀλβάνης καὶ Αἰκατερίνη Νικολάου Παλατιανοῦ ἦσαν εὐπατρίδαι Κερκυραῖοι.

Ἐκ παιδικῆς ἔτι ἡλικίας ἀφοσιώτο εἰς τὰς τῆς φύσεως καλλονάς, λατρεύουσα τὰ ἄνθη, τὰ πτηνά, τὴν μουσικὴν, τὰς ζωηρὰς εἰκόνας. Ἐτέρπετο παίζουσα εἰς τὰς ἀκτὰς, θεωμένη ἐπὶ ὄρας τῶν μαγευτικῶν τῆς θαλάσσης ἀποχρώσεων, τῶν φωτοπαυγαλιῶν ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἐλευθερία αὐτῆ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας ἀνάπτει ἐξὸς συνείηεν ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς φαντασίας καὶ τὸ δημιουργικὸν τῆς διανοίας αὐτῆς.

Μόλις πεντάετις ἦτο τοσοῦτο θελκτικῆ, ἀδρόρρων καὶ εὐφροῆς, ὥστε κατέκτα τὴν ἀγάπην καὶ τὸν θαυμασμὸν πάντων. Ἡ πρὸς μητρὸς θεῖα Λαίδη Ἀδαμ ὡς καὶ ὁ εὐγενὴς αὐτῆς σύζυγος τὸσον ἠγάπων καὶ ἐλάτρευον τὴν Μαργαρίταν, ὥστε

ἔπεισαν τοὺς γονεῖς τῆς, ἐπειδὴ ἐστεροῦντο καὶ τέκνων ἵνα τὴν λάβωσι καὶ ἀναθρέψωσι ὡς ἰδίαν αὐτῶν θυγατέρα.

Ὁ στρατηγὸς σὶρ Φρειδερίκος Ἀδαμ ἦτο Σκώτος· ἐκέκτητο εὐθύτητα χαρακτῆρος, μεγαλοπροσῴνην καὶ δικαιοσύνην καρδίας. Οὗτος εἶχε διαδεχθῆ τὸν τυραννικὸν Θωμᾶν Μαίτλανδ, ἐκλεχθεὶς τὸ πρῶτον φρούραρχος καὶ εἶτα Ἀρμοστὴς τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ἐν Ἑπτανήσῳ ἀπὸ τοῦ 1824—1832 ἔτους.

Ἐπὶ τῆς Διοικήσεως αὐτοῦ αἱ Ἴονιοι νῆσοι εἶδον ἡμέρας εὐτυχεῖς Σχολεῖα ἰδρῶντο, ὁ τύπος ἀπέκτα ἐλευθερίαν, τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Κερκύρας ἦνοιγε τὰς πύλας αὐτοῦ, Δημοσίαι Βιβλιοθήκη, τῇ ἀόκνῳ ἐνεργείᾳ τοῦ φιλέλληρος κόμητος Γαίλφορδου συνιστάτο, αἱ πόλεις ἐκαλλωπίζοντο καὶ ἡ κοινωνία ἀπηλλαγμένη καταθλιπτικῆς τυραννίας ἀπῆλαυε τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐμερίας καὶ τῆς προόδου. Εὐγνώμονες οἱ Κερκυραῖοι ἀνύψουν τῷ γενναίῳ Ἀδαμ, ἐν τῇ πλατεῖᾳ τῆς πόλεως αὐτῶν, ὀρειχάλκινον ἀνδριάντα ἔργον τοῦ διασώμου γλύπτου καὶ ζωγράφου Κερκυραίου Παύλου Προσαλέντου τοῦ ἀγαπητοῦ μαθητοῦ τοῦ μεγάλου Κανόβα, πατρὸς δὲ τοῦ παρ' ἡμῖν διακεκριμένου ζωγράφου.

Τοιοῦτος ὁ θετὸς πατὴρ τῆς Μαργαρίτας, ὅστις διορισθεὶς ἐν ἔτει 1832 Κυβερνήτης τῆς Μαδράτης ἐγκατέλιπε τὴν Ἑπτάνησον, ὀδηγῶν μεθ' ἑαυτοῦ τὴν σύζυγον καὶ τὴν προσφιλῆ αὐτῶν θυγατέρα εἰς τοῦ τροπικοῦ τὰς χώρας, εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ παναρχαίου πολιτισμοῦ.

Ὡς κάλυξ ῥόδου διανοίγει τὴν εὐώδη αὐτοῦ στεφάνην ὑπὸ τὴν θερμότητα ἐαρινῆς ἡμέρας, οὕτω ἀνεπτύσσοντο ἡ καλλονὴ καὶ ἡ διάνοια τῆς Μαργαρίτας ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἀπλέτου φωτὸς τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἰνδικῆς. Τὸ ἀπειρον τοῦ ἀχανοῦς Ὀκεανοῦ, τὸ γιγαντιαῖον καὶ καταπληκτικὸν τῆς φύσεως, τὰ οὐρανομήκη ὄρη ἀπετύπων ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς θαῦμος καὶ γοργότητα. Αἱ πτέρυγες τῆς νεανικῆς αὐτῆς φαντασίας ἐτανύοντο πρὸς ἐπισκόπησιν τοῦ μαγευτικοῦ ὀρίζοντος, ὅστις περιέβαλλεν αὐτήν. Ἡ δ' ἀφελὴς καὶ χαρίεσσα γραφὴ τῆς, παρακολουθοῦσα τὴν ταχέαν πτῆσιν, περιέγραφε καὶ εἰκόνιζεν ἐν μακρᾷ ἐπιστολαῖς, ὡς ἀπέστελλε πρὸς τοὺς ἐν Κερκίρᾳ γονεῖς τῆς, τὰς τῆς φύσεως καλλονάς, τὰς συγκινήσεις καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς ψυχῆς αὐτῆς.

Ἀπὸ δωδεκαετοῦς ἡλικίας ἐνέκυψεν εἰς μελέτας καὶ σκέψεις περὶ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν. Ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς ἀντίληψις ἐπέζητει νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ τῆς θρησκείας τοῦ Βράχμα καὶ ν' ἀντιληφθῆ τοῦ κάλλους καὶ ὕψους τῆς Ἰνδικῆς ποιήσεως. Ἡ δὲ ζωηρὰ φαντασία τῆς ἐφέρετο πρὸς τὰ ἱερά ἄλση, τὰς παργόδας, τὰ λαξευτὰ σπήλαια, τὰ ἐρειπωθέντα τῆς τέχνης μνημεῖα, περὶ ὧν τοσοῦτον ἐπαγωγῶς ὀμιλεῖ ἡμῖν ἡ Bader, καὶ ἐκείθεν ἤντη ἐβαθείας ἐντυπώσεις, καὶ γνώσεις περὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν Ἰνδῶν. Ἡ μνήμη αὐτῆς ζωηρῶς διεφύλαξε τὰς εἰκόνας καὶ ἀντιλήψεις καὶ μετὰ πᾶρον χρόνων ἀναπαρίστα αὐτὰς διὰ τοῦ λόγου πρὸς τοὺς φίλους αὐτῆς. θελκτικῶς ἀρηγομένη, ὡς λέγει ὁ Ἰνδολόγος Ἀγγελοῦ Δὲ Γουβερνάτης ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ—Peregrinazioni Indiane.

Ἀλλὰ τὸ θερμὸν κλίμα τῶν Ἰνδιῶν δὲν ἠνύνητε τὴν ὑγίαν τῆς Λαίδης Ἀδαμ, ὅθεν καταλιπόντες τὴν Μαδράτην ἐπανέκαμψαν εἰς Εὐρώπην καὶ ἐγκατίστησαν ἐν τῇ πόλει τοῦ ξανθοῦ Τιβέρεως.

Μετὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰνδικὴν ἡ ὠραία Ἰταλία ἦνοιγε φιλοξένους ἀγκάλας εἰς τὴν νεαρὰν Μαργαρίταν. Ἡ πόλις τῶν Καιτάρων, τὸ Καπιτώλιον, Κολοσσαῖον, Πάνθειον, Βατικανὸν καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος ἐδέσποζον ἤδη ἐπὶ τοῦ πνεύματος αὐτῆς.

Ἐν Ρώμῃ διήλθεν ἡ Μαργαρίτα τὴν φαιδρὰν αὐτῆς ἡλικίαν. Ἐν αὐτῇ ἐξεπαιδεύθη καὶ ἐμορφώθη, λαβοῦσα σοβαρὰν καὶ ἐπιμελημένην ἀνατροφὴν καὶ ἀγωγὴν. Ἡ λαίδη Ἀδαμ γυνὴ ἀνεπτυγμένης διανοίας καὶ αὐστηρᾶς ἠθικῆς τῇ ἐνέπνευσε, διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς παραδείγματος ἀπάσας τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς· ὁ δὲ ἀγγίνους θετὸς αὐτῆς πατὴρ καθωδήγησε τὸ πνεῦμα τῆς ἐν τῷ ὑψηλῷ καὶ κελῷ διὰ ποικίλων γνώσεων.

Ἐσπούδασε φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν, ἐνεβάθυνεν εἰς καλλιτεχνικὰς μελέτας καὶ τὴν ἱστορίαν, ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν, ἐμυθῆ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας. Ἐξέμαθε νηπιόθεν ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, τὴν Ἀγγλικὴν, Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν καὶ βραδύτερον ἐγένετο κάτοχος τῆς Γερμανικῆς. Ἐχουσα μνήμην ἀπέραντον καὶ ἀντίληψιν ὀξεῖαν ἀπεστήθιζεν ὀλοκλήρους σελίδας ποιημάτων μετὰ θαυμαστῆς ἀπαγγελίας. Ἡ καρδία αὐτῆς ἐξωραϊζέτο διὰ τῆς μουσικῆς, ἦν ἠγάπα ἀπείρω· ἐπαίξε δὲ μετὰ τέχνης πολλῆς. Οὕτω παρεσκευάσεν ἑαυτὴν δεόντως πρὸς τὴν μεγάλην δρασίν, ἦν βραδύτερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ φιλολογίᾳ ἐξήσκησε, καταλαβοῦσα ἐν αὐταῖς θέσιν ἐπιφανῆ.

Ἄπας ὁ βίος τῆς Μαργαρίτας περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμοσφαιρας διαυγούς. Τὸ πλάσιον αὐτοῦ εἶναι πλούσιον εἰς χρωματισμούς, μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀκτινοβόλον. Οὐδεμία σικὰ προσπίπτει ἔν' ἀμαυρώσῃ τὴν λάμψιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν τιμαλφῶν λίθων, δι' ὧν εἶναι πεποιτισμένος.

Ἡ εὐκλεῆς καταγωγή καὶ ὑψηλὴ κοινωνικὴ θέσις τοῦ σὶρ λόρδου Ἀδαμ, ὁ πλοῦτος καὶ αἱ εὐνοικαὶ τῆς τύχης περιστάσεις, ὁ ἔρωσ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας της συζύγου, ἡ ἀφοσίωσις τῶν στοργικῶν ἀδελφῶν καὶ ἡ ἀγάπῃ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς της ἀνέδειξαν ἔτι μᾶλλον τὸ εὐγενὲς καὶ ἀμωμον τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἦθος. Δὲν ἐδοκίμασεν ἔν τε τῷ ἰδιωτικῷ καὶ κοινωνικῷ βίῳ τὰς πικρίας, στερήσεις καὶ ἀπογοητεύσεις ζωῆς περιπετειῶδους, οὐδ' ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς τὰ ἰσοβόλα βέλη, ἅτινα ἐκτοξεύονται συνήθως κατὰ ἐναρέτων ψυχῶν, κατὰ μεγαλοφυῶν ἡλικιῶν. Ἡμυθλύνοντο ταῦτα πρὸς τῆς ἀγάπης καὶ ἠθικῆς ἰσχύος τῶν περὶ αὐτήν. Ὄθεν πάνυ εὐρυῶς ὁ Ἀλσατιανὸς Ἐδουάρδος Σκυρὲ προτονομαζέει αὐτὴν «Χροῦμένη» (Liela), ἐπώνυμον ὅπερ αὐτὴ ἠρέσατο ν' ἀποδίδῃ τῷ μεγάλῳ τῆς Ἰταλίας ζωγράφῳ Ἀντωνίῳ Ἀλλέγγρη—Κορρεγίῳ.

Τὰς κλίσεις καὶ τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας, τὸ ὑψηλόρρον καὶ ἀνεξάρτητον τοῦ πνεύματός της δὲν ἐδέσμευσεν ἐν τῷ γάμῳ ὑπὸ συνθήκας τίτλων καὶ πλοῦτου. Ἡ καλλιτέχνης αὐτῆς ψυχὴ ἐζήτησε ψυχὴν καλλιτέχνην, καὶ προσέφερε τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας της πρὸς Ἑλληνα, τὸν Γεώργιον Μηνιατῆν, ἔκλοντα τὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Μηνιατῶν τῆς Κεφαλληνίας, σπουδάζοντα δ' ἐν Ρώμῃ τὴν θεῖαν τέχνην τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ Ραφαήλου. Ἐκεῖ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν μεγαλοπρεπῶς τῷ 1844.

Περιηγηθέντες οἱ νεαροὶ σύζυγοι διαφόρους τῆς Εὐρώπης πόλεις, τὸ Λονδῖνον, τοὺς Παρισίους, τὴν Γενεύην καὶ Βενετίαν μετέβησαν τελευταῖον, μετὰ τῶν σεβαστῶν αὐτῶν θείων εἰς τὴν ἐκ τῶν ἀνθίων λαβοῦσαν τοῦνομα Φλωρεντίαν, ἐν ἧ ἀπεκατίστησαν τῷ 1846, ἐγκαταλιπόντες τὴν Αἰωνίαν Πόλιν.

Ἡ γελόεσσα τῆς Φλωρεντίας φύσις, τὰ ἀμίμητα τῆς τέχνης μνημεῖα, ἡ ἔνδοξος αὐτῆς ἱστορία ὁ χαρίεις καὶ θελκτικὸς τῶν κατοίκων της βίος, ἦσαν τόσαι καλλιχρῶνοι πηγαί, ἐξ ὧν ἠδύναντο ν' ἀντλῶσιν ἰδέας καὶ ἐμπνεύσεις ὑψηλὰς! Ἐνταῦθα ὑπὸ ποιητικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ὀρίζοντα ἐπέζητήθη τὴν εὐτυχίαν καὶ τὰ θέλητρα νέας ζωῆς.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη

ΟΙ ΑΡΓΥΡΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Καίτοι ὀλίγον βραδέως ἀπεστάλη ἡμῖν ἀνταπόκρισις περὶ τῶν ἀργυρῶν γάμων τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Ρουμανίας παρὰ τῆς ἐκεῖ φίλης Παρνασσίας, ἐν τούτοις δημοσιεύομεν αὐτὴν εὐχαρίστως, καθ' ἃ ἀναφεομένην κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν Κάρμεν Σίλβα, τὴν λαοφιλεῖ ἐστεμμένην ποιήτριαν.

Ἡ συνεργάτις μας μετὰ μικρὸν πρόλογόν της μεταφέρει ὀλοκλήρον ἄρθρον τῆς ἡμιεπισήμου Indépendance Roumaine δίδουσα οὕτω πλήρη καὶ πιστὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας, ἣν ἀπονέμει πρὸς τὴν Ἀνασάν του ὁ Ρουμανικὸς λαός, μεθ' ὅλας τὰς ὑποφθογῶν τιμῶν ἐναντίον της ἐξυφανθείσας πολιτικὰς πλεκτάνας κατὰ τὸ ἐπιστόδιον τῆς Κυρίας τῆς Τιμῆς κ. Βαχαρέσκου.

Καθ' ἣν ἡμέραν ἑκατομμύρια Ρωμοῦνων ἐν συγκινήσει ἀναπέμπουσιν πρὸς τὸν Ὑψίστον θεμοτάτας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς μακροβιότητος καὶ εὐτυχίας τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, καὶ ἡ φαντασία αὐτῶν ἐξαρθεῖται ἀνατρέχει ἀκουσίως εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἀναπολεῖ τὰς φαιδρὰς ἀναμνήσεις τοῦ 1869—1894, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἣτις ὑπῆρξεν ὑπὸ τὸσας ἐπόψεις κρίσιμος καὶ ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὴν Ρουμανίαν, ἡ σύνταξις ἄρθρων ἐνθουσιαστικῶν καὶ πανηγυρικῶν, ἀναντιρρήτως εἶναι δικαίωμα καὶ καθήκον τῶν Ρωμοῦνων καὶ οὐχὶ τῶν ξένων. Ἄλλως τε ἐγώ, ὡς Ἑλληνίς, μεθ' ὅσων καὶ ἂν τρέφω ὑπόληψιν καὶ συμπάθειαν πρὸς τὴν ἀξίαν τῆς λογίας Κάρμεν Σίλβα, τῆς φιλομουσοῦ βασιλισσῆς Ἐλισάβετ, δὲν δύναμαι ἐντούτοις νὰ ἐνθουσιασθῶ ὑπὲρ τῆς βασιλισσῆς τῆς Ρουμανίας, καθ' ὅσον ὁ ἐνθουσιασμὸς μου ὑπάρχει ἀφιερωμένος πρὸ πολλοῦ ἀμέριστος ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας φιλολόγου καὶ λαοφιλοῦς Ἀνάσσης, τῆς ἀγλαομόρφου καὶ ἀγγελιοκάρδου Ὀλγας, τῆς ὁποίας τὰ σπάνια ψυχικὰ, πνευματικὰ καὶ σωματικὰ δῶρα, ὡς καὶ τὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ καὶ κοινωφελῆ αὐτῆς ἔργα, ἔχουσι κατὰκτῆσει τὰς καρδίας ὄλων τῶν ὑπῆκόων της, οἵτινες οὐ μόνον ἐντὸς ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου τὴν λατρεύουσιν ὡς τὴν πρωτοπόησιν τῆς θείας Προνοίας. Παραχωρῶ λοιπὸν τὴν θέσιν εἰς τὸν ἔγκριτον Ρωμοῦνον δημοσιογράφον, ὅστις διὰ χρωστήρος δεξιῶν ἀναπαρέστησεν ἐπιτυχῶς ἐν μικρογραφικῇ εἰκόνι τὰ ἐντὸς τῆς περιόδου τῶν 25 ἐτῶν συντελεσθέντα κυριώτερα ἔργα· ἂν δὲ που παρετύρρη εἰς ὑπερβολὴν τινα, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὸν ἐξάλλον ἐνθουσιασμὸν του. Ἴδου τὸ ἄρθρον:

«Πρόσελθε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου» ἔγραφεν ὁ ἡγεμὼν Κάρολος τῆς Ρουμανίας ἐπὶ τοῦ λευκώματος τῆς προγενεστῆς Ἐλισάβετ τοῦ Wied ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου αὐτῶν. «Πρόσελθε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης, μεθ' ἧς ἀπεφάσισες νὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμέ· δὲν θὰ ὑπάρχῃ τότε μία μόνον καρδία, τὴν ὁποῖαν ἡ πίστις σου θὰ ἀκάμνη νὰ πάλλῃ δι' ἐσέ, ἀλλὰ ἑκατομμύρια καρδιῶν θ' ἀνταποκρίνωμαι πρὸς τὴν ἰδικὴν σου.»

Καὶ ἡ ποιητικὴ αὐτῆ-πρόβρησις ἐκείνου, ὅστις εἶναι σήμερον

ὁ ἔνδοξος βασιλεὺς τῆς Ῥωμανίας, ἀπέβη σεβαστὴ πραγματικότης. Ἐκατομμύρια καρδιῶν πάλλουσι σήμερον ἀπαράλλακτα ὡς ἐκείναι τῶν ἡμετέρων ἀνάκτων, καὶ δυνάμεθα, ὁμιλοῦντες περὶ τῶν ἀργικρῶν γάμων, νὰ προσθέσωμεν ὅτι οὗτοι εἶναι ἐπίσης τὸ ἰωβιλαῖον τῆς ἐνώσεως τῆς χώρας μετὰ τῆς δυναστείας.

Εἶναι 23 ἔτη, ὡς σήμερον, τὸ τηλεβόλον ἐκρότει, αἱ οἰκίαι ἐστολίζοντο καὶ ἡ πόλις παρίστατο ἐν ἑορτασίμῳ περιβολῇ, ὅπως δεχθῆ ἐν τῇ θετῇ αὐτῆς πατριδί τὴν χαρίεσσαν πριγκίπισσαν, ἧς εἶχε προηγήθῃ ἡ φήμη περὶ τῶν σπανίων δώρων τῆς ὠραιότητος, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μαθήσεως, δι' ὧν τὸ ἄτομόν της ἦτο κεκοσμημένον.

Ἦτο τότε ἡ ἑορτὴ τῆς νεότητος καὶ τῆς ἐλπίδος· σήμερον δέ, μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς ἀνάσσης εἰς τὴν πατρίδα της, τῆς ὁποίας αὕτη ἀπέβη ἡ ἐσαρκωσις, εἶναι κατὰ ταύτην τὴν γλυκεῖαν καὶ τερπνῶς μειδιῶσαν ἡμέραν ἡ πάνδημος καὶ μεγαλοπρεπῆς τελετὴ, ἧτις ἀρμόζει εἰς τὰ ἀνθρωπινὰ πράγματα, ὅταν ταῦτα φθάνουσιν εἰς τὴν προσηκουσάν ὠριμότητα.

Μετὰ 25 ἔτη ἡ πριγκίπισσα, γενομένη βασίλισσα Ἐλισάβετ, συνεχώνευσε τὰς ἰδίας αὐτῆς τύχας πρὸς ἐκείνας τῆς Ῥωμανίας, τὰς ὁποίας ὁ βασιλεὺς σύζυγός της κατέστησε τόσον ἐνδύζους. Τὸ ὄνομα της συνεδέθη πρὸς ὅλας τὰς χαρὰς καὶ πρὸς ὅλας τὰς λύπας τῆς χώρας ταύτης. Ἀπαράμιλλον σέμνωμα τοῦ ρωμουνικοῦ θρόνου ἡ ἀνασσα, ἤξιζε, κατόπιν τῶν μαχῶν, ἐν αἷς τὸ κράτος ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησίαν του, τὸ γλυκὺ ὄνομα ἡ μήτηρ τῶν πληγωμένων. Ἐπίσης εἶναι αὕτη ἐν ταῖς ζητωκραυγαῖς τοῦ λαοῦ της, ἧτις δρέπει τὴν δόξαν, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχεν ὑποστῆ τὰς λύπας, καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ ἐνδοξὸν στέμμα, πρώτη βασίλισσα τῆς Ῥωμανίας, παραπλεύρως τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ῥωμανίας. Τὸ τρυφερὸν καὶ χάριεν εἰδυλλιον, ἀρχίσαν ἐν Κολωνίᾳ, μετετρέπη εἰς ἐποποιίαν ἐπὶ τῶν ἐκπορθηθέντων τειχῶν τῆς Πλεύνης.

Δὲν δυνάμεθα, ὁμιλοῦντες ἐνταῦθα περὶ τῆς σεπτῆς βασιλείας, νὰ μὴ ἀναμνησθῶμεν τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτῆς ἀποστολῆς, ἣν ἀνέλαβε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐντὸς τοῦ κράτους της. Ἡ ἔξαιρετικὴ αὐτῆς φιλοκαλία καὶ ἡ λεπτοτάτη αὐτῆς καλαισθησία τὴν παρεκίνησαν ν' ἀνοιξῆ εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς ρωμουνικῆς καρδίας δρόμον τῶν ὠραιοτήτων, τὰς ὁποίας αὐτὰ αὐτὰ αἱ Ῥωμανίδες τέως ἠγούουν. Πόσαι τερπναὶ παραδόσεις τοῦ λαοῦ, καὶ πόσα ζωηρὰ ποιήματα δὲν ἤχθησαν εἰς φῶς, μετεφράσθησαν καὶ γνωστὰ κατέστησαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, χάρις εἰς τὰς φιλολογικὰς αὐτῆς ἐρμηνεῖας ἢ εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ εὐμενῆ αὐτῆς ἐπιρροήν.

Ἡ λαμπρότης τῆς ρωμουνικῆς ἐνδυμασίας καὶ τὰ λεπτὰ καὶ ἐκλεκτὰ κεντήματα τῶν ἡμετέρων χωρικῶν εἶδον τὸ φῶς καὶ ἔλαβον ὑπόληψιν, διὰ τοῦ ἐξόχου παραδείγματός, ὅπερ ἡ βασίλισσα κατεδέχθη νὰ δώσῃ. Σωματεῖα ἀνθηρὰ ἐσηματίσθησαν ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν αὐτῆς προστασίαν, ὅπως διευκολυνθῆ ἡ πρόδοξός των.

Καὶ τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς ἀγάπης τῶν ρωμουνικῶν πραγμάτων εἶναι τόσον ἀνεπτυγμένον παρὰ τῇ βασιλείᾳ, ὥστε, ὅταν ἡμεῖς ἀναπολωμένον εἰς τὴν μνήμην μας τὴν εἰκόνα ἐκείνης, ἧτις ἀπεχωρίσθη τοῦ λαοῦ της ἐν χρονικῇ διαστήματι τριῶν ἐτῶν, ἕνεκα σκληρῆς ἀσθενείας, πάντοτε τὴν βλέπομεν ἐνδεδυσμένην τὴν ρωμουνικὴν ἐνδυμασίαν, τοῦθ' ὅπερ ἐπανευρίσκομεν μόνον εἰς τὸ γυμνάσιον τοῦ παρελθόντος.

Χάρις τῷ Θεῷ, ἡ ἔξοχος κυρίαρχος ἐπανήλθεν, ἀνταποκρινόμενη εἰς τοὺς πόθους μας, καὶ τὸ ρωμουνικὸν στέμμα εἶναι ἐκ νέου θεθειμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀνεκτιμήτου τούτου κειμηλίου, ὅπερ εἶχεν ἐκλείψει ἀπὸ τὰς ὄψεις μας ἐπὶ τινα ἀτυχή χρόνον. Σήμερον αὕτη ἐν ἀποθεώθει, διέρχεται ἤδη πάλιν τὰς ὁδοὺς τῆς ἡμετέρας πόλεως, ὅπως παρ᾽ αὐτὴν εἰς τὴν ἀναμνηστικὴν τελετὴν τῆς γαμηλείου εὐλογίας τῆς ἐαρινῆς των ἐνώσεως, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμοῦνοι οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ εὐλογῶσι καὶ νὰ γεραίρωσι. Τελετὴ μᾶλλον σεβαστὴ καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς πρὸ 25 ἐτῶν, διότι οἱ πατριῶται δύνανται ἤδη νὰ ὑπολογίσωσι τὸ συντελεσθὲν μέγα ἔργον, ρίπτοντες ἐν βλέμμα εἰς τὰ ὀπίτω μετὰ δικαίου αἰσθήματος ὑπερηφανείας ἄμα καὶ ζωηρᾶς εὐγνωμοσύνης διὰ τοὺς βασιλεῖς οἵτινες ἔλαβον τόσον μέγα μέρος εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν πρόοδον. Αἱ σχηματισθεῖσα ἐλπίδες τὸν Νοέμβριον 1869 ὑπερέβησαν πάντα τὰ ἐθνικὰ ὄνειρα· ἡ συγκομιδὴ ὑπῆρξεν ὠραιότερα τῶν ἀνθῶν, καὶ τὸ ἀνθρώπινον δίκαιον, ἦσυχον καὶ ἀναπαυμένον, δὲν μετέσχε τῆς ἀπάτης, ἧτις παρακολουθεῖ πάντοτε τὸ παράτολμον τῶν ὑπερβολικῶν εὐχῶν.

Ἡ ἀνασσα θὰ ὁδεύσῃ πρὸς τὸ ἱερὸν τέμενος παραπλεύρως τοῦ βασιλείου, οὗτινος τυγχάνει αὕτη ἡ ἀδιαχώριστος σύντροφος· ἐπίσης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ ὀλοκλήρου τοῦ λαοῦ. Ἐν τῇ λαμπρῇ ταύτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἰωβιλαίου, ἧτις δὲν ἔχει ὁμοίαν εἰς τὴν ὠραιότητα, ἢ ἐκείνην τὴν ἀφιερωθεῖσαν τότε ἐπὶ τοῦ ρωμουνικοῦ ἐδάφους διὰ τὸ πριγκηπικὸν συνοικέσιον, αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ εὐλογίαι ἑκατομμυρίων ρωμουνίων, ὑψούμεναι, θὰ ἀποτελέσωσι χορὸν εὐεργετικῆς χάριτος, ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς δεήσεις τοῦ ἀνωτάτου κλήρου. Αἱ φωναὶ αὐταὶ θὰ εἴπωσιν αὐτῇ, ὅτι ὅλοι οἱ ὑπῆκοοί της δὲν ἔπαυσαν νὰ λομβάνωσι μέρος εἰς ὅλας τὰς χαρὰς ὡς καὶ εἰς ὅλας τὰς λύπας της, ὡς ἐπίσης αὕτη ἔκαμιν ἰδικὴν της τὴν ζῶν τὸν λαοῦ τη.

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ Ῥωμανία ἐν ἑορτῇ ἐπανηγύρισε τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον ἐνὸς τετάρτου τοῦ αἰῶνος· σήμερον δὲ πανηγυρίζει αὕτη τὴν χαρὰν καὶ τὴν γοητείαν.

Παρνασσία.

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΟΝ ΑΙΩΝΑ Α'.

Παρ' ἄκασι τοῖς λαοῖς, ἡ ποίησις προηγήθη τοῦ πεζοῦ λόγου, ὡς παρὰ τοῖς παιδίοις ἡ φαντασία προηγεῖται τοῦ λόγου. Ἐκ στόματος τῶν ποιητῶν συντάχθησαν πάσαι τὰς γνώσεις ἅς ἀντλούμεν ἐν τοῖς βιβλίοις σήμερον. Μόνον ὅτι ἡ σοφία ἔχει τὸ ζῆρὸν καὶ ἀπότομον, γλυκύνεται διερχόμενον διὰ τῶν χειλέων τῶν ἀνθρώπων τούτων, καὶ φθάνει διὰ τῶν ἁρμονικῶν λόγων μέχρι τῆς καρδίας. Δὲν εἶναι μόνον κύριοι τῶν λαῶν οἱ ποιηταί, εἶναι ἡ παρηγορία αὐτῶν καὶ ἡ χαρὰ. Ἐκ τούτου ὁ σεβασμὸς ὃν ἔχουσι πρὸς αὐτοὺς καὶ ὁ θεῖος χαρακτήρ δι' οὗ τοὺς περιβάλλουσιν ἐν εἴδει ἀκτινωτοῦ. Τοὺς ἀποκαλοῦσι θεῖους καὶ δικαίους. Διότι πόθεν θὰ ἐπήρχετο αὐτοῖς ἡ θαυμασία αὐτῶν ἐπιστήμη ἢ ἐξ ἐκείνου ὅστις γινώσκει τὸ πᾶν;

Ἄν ἀνέλθωμεν τὴν περίοδον τοῦ χρόνου θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἡ παιδικὴ ἡλικία πάντων τῶν ἐθνῶν ἐλικινίσθη διὰ τῶν ὠδῶν τῶν ποιητῶν. Ἡ Ἑλλάς ἔσχε τοὺς ἀοιδούς της· ἡ Νορβηγία τοὺς σκάλδους της· Ἡ Σκωτία τοὺς βάρδους αὐτῆς, οἵτινες ἔψαλλον ἐπὶ τῆς ἐνεαρχοῦ ἀργυρῆς λύρας των. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰταλία τοὺς ἰδικούς των καλουμένους, Troubadours.

Εἰς τὰς σκοτεινὰς κατοικίας ἔθνα συνηθρίζετο ἡ φρουδαλικὴ οἰκογένεια, κύριοι καὶ ὑπῆρται, ἕτερον τὰς μακρὰς ἐσπερίδας διὰ τῶν διηγέσεων τῶν μαχῶν καὶ διὰ τῶν ἡχῶν τῆς βαρβιτοῦ αὐτῶν.

Αἱ μακρὰ διηγέσεις πλήρεις θαυμασίων πραγμάτων ἀνεπτέρουσαν τὴν φαντασίαν τῶν ἀκρατῶν, καὶ ἐπαναλαμβανόμεναι

ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καθίσταντο ἐπὶ τέλους μακρὰ ἐπικά ποιήματα. Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὰς φάσεις τῆς μεταμορφώσεως ταύτης.

Λαὸς τις νέος πρὸ μικροῦ ἐκόσμησεν ἑαυτὸν διὰ τινος ἀνδραγαθημάτων, ὡς διὰ μιᾶς κατακτήσεως, διὰ μεγάλης ἀνακαλύψεως. Οἱ ἥρωες τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν πατρίδα διηγούνται τὰς περιπετείας αὐτῶν. Ἡ ἀνάνησις αὐτῶν διατηρεῖται. Ἡ παράδοσις ἢ τὰ σχολιάζει ἢ τὰ κηλύθει. Βηθηθὸν περίξ τῆς ἐστίας αἱ διηγῆται ἐκδιπλοῦνται ὡς ὀθὴν ἀπέραντος ἢ τὸ ὕψωμα χάνεται ὑπὸ τὰ κεντήματα ἄτινα ἡ δημώδης φαντασία ρίπτει ἐπ' αὐτοῦ. Βλέπει τις ἐν ταῖς διηγέσεσιν ἐκείναις, τὸ πραγματικὸν μινύμενον μετὰ τοῦ ἀδυνάτου, καὶ τὰ τῆς φαντασίας πλάσματα μετὰ τῆς πραγματικότητος. Πρὸ τῶν μεγάλων τούτων εἰκόνων, περιστρέφονται, αἱ ἀπλοῖκαὶ καὶ θελκτικαὶ ἀγροτικαὶ σκηναί, οἱ βοσκτοὶ καὶ οἱ χωρικοὶ, τὰ ἔργα των, οἱ ἐρωτῆς των, τὰ μεγάλα δάση, τὰ ὑψηλὰ ὄρη, οἱ ρέοντες ποταμοί, τὰ σπήλαια, αἱ πηγαί.

Οἱ λαοὶ εἶναι τεχνῆται πλήρεις πάθους θέτοντες ὀλοκλήρον τὴν ψυχὴν των εἰς τὰ ἔργα των. Ἡ παράδοσις προχωρεῖ μεγαλυνομένη ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, μέχρις οὐ περιλάβῃ πάντα εἰς τὸν ἄπειρον αὐτῆς κύκλον. Ὅμιλεῖ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν ἐπαγγεμάτων, τῶν νόμων, τῶν τεχνῶν, τῶν ἠθῶν, τῆς γενεολογίας τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνῶν, ἀνέρχεται μέχρι τῶν ἀρχαιοτάτων: ἐξηγεῖ διὰ μεγάλων εἰκόνων τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τὰς αἰτίαι τῶν διαφόρων φαινομένων τῆς φύσεως, τὰς ἀπολεσθεῖσας αἰτίαι τῶν μεγάλων ἐπαναστάσεων τοῦ κόσμου. Οὕτως ἡ ἀπλὴ διήγησις ἐνὸς ἀνδραγαθημάτων καθίσταται ἡ ἱστορία ὀλοκλήρου τοῦ πολιτισμοῦ.

Φθάσασα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἐξέρχεται τοῦ κοινοῦ κτήματος, καὶ καθίσταται πλέον κτῆμα τῶν ποιητῶν. Τὸ διεμνηνεύουσι, τὸ ταξινομοῦσι, τὸ διαίρουσιν εἰς τόσα ἐπεισόδια, ἄτινα μεταμορφοῦνται ὑπὸ τὰς χεῖρας των εἰς τόσα ποιήματα. Ἄοιδοὶ ὑπὸ τὰς διαφόρους ἐθνικὰς αὐτῶν ὀνομασίας, ὅλοι ἐκείνοι εἰς οὓς ἡ καλὴ φύσις ἐδώρησε τὸ δῶρον τῆς ἐμπνεύσεως ἀπέρχονται μετὰ τὸν αὐλὸν ἢ τὴν λύραν εἰς τὴν χεῖρα, ὅπως θέλῃωσι τοὺς ὑγχιρόνους αὐτῶν διὰ τῶν ἄσματων των. Οὕτω γεννᾶται ἡ πρώτη ἐποποιία ὡς κάλυξ ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ λαοῦ, καὶ οὗτινος τύπος ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ Ἰλιάς.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου.

Η ΔΙΑΒΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φαραῶ Μενεφθᾶ, υἱοῦ Ραμσῆ II τοῦ Νικητοῦ, — τρεῖς καὶ ἡμισυ αἰῶνας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ γῆ, κατὰ πρόκλησιν τοῦ Ἰωσήφ, — μίαν τῶν πρώτων νυκτῶν τοῦ Νισάν, μὴνός τῶν νέων σίτων, εἰς ὑψηλὸς γέρων καὶ νέα κόρη λεπτοφυοῦς καλλονῆς, συνδιελέγοντο καταφῶς ἐν τῷ σκοτεινῷ, παρὰ τὴν φλιάν ἀθλίως τινὸς μεμονωμένης καλύβης, ἐκτισμένης δι' ἀκατεργάστων πλίνθων καὶ ἐστεγασμένης διὰ καλάμων. Τὰ δύο ταῦτα πτωχὰ ὄντα ἦσαν πάμπας καὶ ἐγγονή, καὶ ἀνῆκον εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ γέρων ἐκαλεῖτο Γάδ, τὸ παιδίον Σεφώρα.

Τείνων πρὸς οὐρανὸν ἱκετευτικὰς τὰς χεῖράς του, ὁ γέρων ἀ

νεμίμνησκε τῇ νεαρῇ κόρῃ, τὴν εὖνοιον ἣν εἶχον πρὸ ὀλίγου ἀπολαύσει οἱ πρόγονοὶ των ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ὅπου ἤδη κακοποιούμενοι πλέον τῶν δούλων, μιτούμενοι πλέον τῶν κακούργων, ἐξετέλου ὑπὸ τὴν ράβδον τῶν βασιλικῶν ἐπιστατῶν, τὰ πλέον ἀποτρόπαια καὶ ἐπιμόχθα ἔργα. Καὶ ἡ Σεφώρα τῷ ἀπεκρίνατο: Φεῦ! τοῦτο εἶνε ἀληθές, πάτερ. Ἄλλ' ὑπομονή!

Ὁ Γάδ ἐπανάλαβε: Παραδεδομένοις εἰς μαρίαν ἄφ' ὅτου εἶδε ναυαγήσασαν τὴν ἄτιμον πρόθεσιν αὐτοῦ, νὰ ἐμποδίσῃ δηλ. τὴν ἡμετέραν γενεάν ἀπὸ τοῦ νὰ πολλαπλασιασθῇ, φονεῶν τὰ ἄρρενα τέκνα μας ἄμα τῇ γεννήσει των, ὁ Φαραῶ ἐπεφόρτισε τοὺς φοβεροὺς ὑπηρέτας του νὰ μᾶς φονεύσωσι διὰ τῶν κόπων.

Ἡ Σεφώρα ὑπέλαβε: Ἐκτίσαμεν ὡς ἐν νάρκῃ διατελοῦντες τὰ γιγαντιαῖα ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ὑψοῦνται μέγρις οὐρανοῦ. Ἄλλ' ἡ πνοὴ τοῦ Κυρίου δύναται, ὅταν εὐδοκῆσῃ μετ' οὐ πολὺ ἔσως, νὰ καταρρίψῃ ταῦτα εἰς τὴν ἄμμον ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἡ ἐλπίς ἡμερῶν ὀλιγώτερον πικρῶν, δὲν ἀνεριπίσθη ἄρτι εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν ὑποσχέσεων καὶ πράξεων τοῦ γενναίου ἀνδρός, εἰς τὸν ὅποιον ὁ μέγας ἱερεὺς Ραγουήλ ἔδωκε τὴν θυγατέρα του διὰ σύζυγον;

— Καλῶς εἶπας, τέκνον. Ὁ Σωθεὶς ἐκ τῶν ὑδάτων ἐποίησεν ἤδη μέγιστα πράγματα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν μας, ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ Φαραῶ εἶνε σκληροτέρα τοῦ βασάλτου λίθου, διότι ἐννεὰ δεινὰ συμφοραὶ ἐνέσκηψαν ἐπὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ καὶ οὐδόλως ἐμαλάχθη, διέμεινε δὲ κωφὸς εἰς τὰς συμβούλας, τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς τιμωρίας, ἅς τῷ ἀνήγγειλεν ὁ Μωϋσῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰ ἀναπαυθῶμεν, Σεφώρα· εἴτελλε, εἶπεν ὁ γέρων. Σὲ ἀκολουθεῖ τέκνον μου. Ὑπάγω νὰ παρακαλέσω Κύριον τὸν Θεόν μου.

Ἡ Σεφώρα, εὐπειθής, εἰπήλθεν εἰς τὰ ἔνδον τῆς σκοτεινῆς καλύβης.

Ὁ γέρων, γονυπετήσας, προσπυχήθη ἐπὶ μακρόν. Ὅτε ἐκβαλὼν ἐπίπονον στεναγαθὸν ἀνηγέρθη, εἶχεν ἐνώπιόν τρου ἄνδρα τινὰ ὄρθιον. Ἦτο ἀνὴρ ὑψηλός, εὐρωστός, μετ' εὐρεῖς ὤμους· κύματα ἀφθόνου γενειάδος ὡς τοῦ ἀποθανόντος Φαραῶ, Ραμσῆ, κατήρχοντο ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ὁ ἄγνωστος ἐφαίνετο ἐν ὄλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας καὶ οἱ ὀξεῖς ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς ἀστέρες. Ὁ γέρων ἐξέπεμψεν ἐλαφρὰν τινα κραυγὴν ἄμα διέκρινε τὸν ἄνδρα, εἶτα ἐποίησε φιλικὸν τι νεύμα. Σὲ ἀνεγνώρισα, ἀδελφέ. Τί μὲ θέλεις;

— Γάδ, ἔχω σοβαρὰ πράγματα νὰ σοὶ ἐμπιστευθῶ. Εἴμεθα μόνον;

— Ναί. Ἡ Σεφώρα κοιμᾶται.

— Τότε δύναμαι νὰ ὁμιλήσω ἄνευ φόβου;

— Δύνασαι, εὐγενέστατε Μωϋσῆ.

— Ἀκουσον λοιπὸν τοῦτο, ὦ πάτερ σεβαστέ, μεταξὺ τῶν πατέρων τῶν ἡμετέρων φυλῶν ἄκουσον τοῦτο, ἵνα τὸ ἐπαναλάβῃς εἰς πάντας τοὺς οἰκογενειάρχας, τὴν παραμονὴν τῆς δεκάτης ἡμέρας τοῦ μηνός τούτου. Ὁ Κύριος μοι εἶπε: «Τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός τούτου ἕκαστος ἅς λάβῃ ἄρνιον ἢ ἐρίφιον ἄρρεν, ἐνὸς ἔτους ἄνευ κηλίδος, διὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς δούλους του». Ὁ Κύριος μοι εἶπεν εἰσέτι: «Ἐὰν δὲν ὑπάρχωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀρκετὰ πρότρωπα ὥστε νὰ φάγωσι τὸ ἄρνιον, ὁ οἰκοδεσπότης ἅς δώτῃ εἰς τὸν γείτονα, ὅσον πρέπει ἵνα μὴ μείνῃ οὐδὲν ἐκ τοῦ ἄρνιου. Τὸ ἄρνιον τοῦτο θὰ τὸ δια-

τηρήσητε μέχρι τῆς δεκάτης τετάρτης ἡμέρας τοῦ μηνὸς αὐτοῦ». Εἶνε ὁ αὐτὸς λόγος Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. «Καὶ τὴν ἑσπέραν τῆς δεκάτης τετάρτης ἡμέρας ἄπαν τὸ πλῆθος τῶν τέκνων τοῦ Ἰσραὴλ ἄς θυσίασῃ.

— Θὰ ὑπακούωμεν.

— Ἄκουσον! Τοῦτο εἶνε σοβαρόν. Ὁ Κύριος μοὶ εἶπεν: «Ἄς λάβωσιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀρνίου τούτου καὶ ἄς χρίσωσι δι' αὐτοῦ τὰς δύο παραστάδας καὶ τὸ ἄνωθεν τῆς θύρας τῶν οἰκιῶν ὅπου θὰ φάγωσιν αὐτό. Καὶ τὴν αὐτὴν νύκτα νὰ φάγωσι τὸ κρέας τοῦ ὀπτόν, καὶ ἄρτον ἄζυμον μετὰ θριδάκων ἀγρίων. Θὰ φάγετε τὴν κεφαλὴν, τοὺς πόδας καὶ τὰ ἐντόσθια. Δὲν θὰ φάγετε οὐδὲν ὠμόν. Δὲν θὰ φυλάξετε οὐδέν. Ἐὰν μείνη τίποτε, θὰ τὸ καύσετε εἰς τὸ πῦρ. . .»

— Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Σιωπή, γέρον. Ἄκουσον τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ. Ἰδοὺ πῶς θὰ τὸ φάγετε: «Θὰ περιζώσητε τὴν ὀσφύν, θὰ φέρετε τὰ σανδάλια εἰς τοὺς πόδας καὶ τὴν ράβδον ἐν τῇ χειρὶ, θὰ φάγετε ἐν βίᾳ, διότι τοῦτο θὰ εἶνε τὸ Πάσχα, ἡ διάβασις τοῦ ἀγγέλου τοῦ Κυρίου!»

— Ἐξακολουθεῖ εὐγενέστατε Μωϋσῆ.

Ὁ Μωϋσῆς ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ τρομερῆς ἐν ταύτῃ: «Θὰ διέλθω τὴν νύκτα ταύτην διὰ τῆς Αἰγύπτου θὰ πληξῶ ἐν ταῖς χώρας τῶν Αἰγυπτίων πάντα τὰ πρωτότοκα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, ἀπὸ τοῦ πρωτότοκου τοῦ Φαραῶ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ μέχρι τοῦ πρωτότοκου γυναικῆς δούλης ἐν τῇ εἰρκτῇ! Αὕτη εἶνε ἡ δεκάτη πληγὴ». Ὁ Κύριος μοὶ εἶπεν: «Τὸ αἶμα δι' οὗ θὰ σημειώσητε ἕκαστον οἶκον ὅπου θὰ εὐρίσκησθε, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεῖγμα τῆς ὑμετέρας φυλῆς. Θὰ ἴδω τὸ αἶμα τοῦτο καὶ θὰ διέλθω τῶν οἰκιῶν σας, χωρὶς ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου νὰ σᾶς θίξῃ οὐδόλως.»

Ὁ Μωϋσῆς εἰσήκουσε τότε, ὥσει καταπεπονγμένος.

Ὁ Γὰδ συνῆψε τὰς χεῖράς του ἐν σιγῇ καὶ περιέμενε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν λόγον.

Ὁ Μωϋσῆς μετὰ φωνῆς ἡρεμωτέρας, ἔδωκεν ἀκολουθῶς ῥητὰς λεπτομερεῖς παραγγελίας περὶ τοῦ ἐθίμου, προδιορίζων ἀπολύτως τοὺς ἄζυμους ἄρτους, καὶ ἐτελείωσε τὴν μυστηριώδη ὁμολογίαν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «Ἡ ἡμέρα αὕτη θέλει μείνη εἰς ὑμᾶς μνημεῖον ἀθάνατον, καὶ θὰ τὴν ἐορτάζετε ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, δι' αἰώνιον λατρείας, ὡς ἐπίσημον ἐορτὴν τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Κύριος θὰ νικήσῃ τὸν Φαραῶ, καὶ οὗτος θέλει δώσει ἐπὶ τέλους τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃτε ἐκ τῆς γῆς τῆς Αἰγύπτου.»

Ὁ Γὰδ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τοῦ Μωϋσέως καὶ μετὰ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων χεῖρας τῷ ἠσπάσθη τὰ γόνατα.

Ὁ Μωϋσῆς ἀνεγείρας αὐτὸν εὐμενῶς τῷ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῇ καὶ ἀπεμακρύνῃ ταχέως.

Ὁ γέρον παραδεδομένος εἰς τὸν φόβον, εἰς ψυχικὴν ἀγωνίαν καὶ πυρετὸν ἐλπίδος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀθλίαν κατοικίαν του.

Ὅτε ὑπερέβαινε τὴν φλιάν ταύτης, σκιά τις λευκὴ καὶ ἐλαφρὰ διήλθεν ἐνώπιόν του ἐν τῷ ζῳφῷ καὶ ταυτοχρόνως ἠκούσθη διὰ τινος στιγμὴν ὁ ἐλαφρὸς κρότος γυμνοῦ ποδὸς πατοῦντος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἄλλ' ὁ Γὰδ ἦτο λιαν ἀπησχολημένος μετὰ τὸ μυστικὸν οὗτινος ἦτο θεματοφύλαξ διὰ νὰ δώσῃ μεγάλην προσοχήν. Οὕτω ἠγνόει διὰ παντός ὅτι ἡ ἀγνὴ καὶ ὠραία Σεφώρα ἤκουσεν ὅπως καὶ αὐτὸς τοὺς λόγους τοῦ Μωϋσέως!

Φεῦ! Ἐὰν ὁ γέρον δὲν ἐκοιμήθη οὐδόλως τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ἡ Σεφώρα δὲν ἀπήλαυσε πλειοτέρας ἀναπαύσεως, διότι ἡ καρδία τῆς ἦτο σκληρῶς ἐσπαρραγμένη. Ἠγάπα δι' ὅλης τῆς ἀγνῆς ψυχῆς τῆς, τὸ δυστυχῆς παιδίον, ἠγάπα ἕνα συμπατριώτην τῶν καταδικωτῶν τοῦ ἔθνους αὐτῆς. Ἠγάπα τὸν εὐγενῆ καὶ ὠραῖον Ἐθάμ, στρατηγὸν τοῦ Φαραῶ. Καὶ ἀντηγαπᾶτο.

Αἰωνία ἀτυχῆς εἰμαρμένη τοῦ ἔρωτος, ὅστις φαίνεται ἀρέσκειται νὰ παίζῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἐνώτων τὰς καρδίας ἀθῶων παιδιῶν δύο ἐχθρικών φυλῶν! Ἡ Ἰουδαία δὲν ἔζη εἰμὴ δι' ἕνα Αἰγύπτιον. Καὶ ἰδοὺ αὕτη μανθάνει αἰφνης, ὅτι ὁ ἐραστής οὗτος, ὁ αἰδήμων ὅσον καὶ περιπαλῆς, ἦτο ἀφελῶς καταδικασμένος. Διότι ὁ Ἐθάμ ἦτο ὁ πρωτότοκος εὐτυχοῦς τινος οἰκογενείας! Πικρία ἐπὶ πικρίας, ὀδύνη ἐπὶ ὀδύνης. Σκληρὰ πάλῃ ἐλάμβανε χῶραν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς. Νὰ σώσῃ τὸν Ἐθάμ, ἀποκαλύπτουσα εἰς αὐτὸν τὸ αἵματηρὸν σημεῖον, ὅπερ ὠφείλει νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἄγγελον τοῦ Κυρίου, ἵνα μὴ πληξῇ οὐδόλως διὰ τοῦ θανάτου τὴν οὕτω σεσημασμένην οἰκίαν, ἦτο ὡς νὰ ἐπρόδιδε τοὺς ὀμοφύλους τῆς, νὰ τοὺς ἐσταμάτα ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς ἐλευθερίας, νὰ τοὺς ὠδήγηε πιθανὸν εἰς τὸν θάνατον. Διότι ἐγνώριζε τὸν μεγαλόφρονον Ἐθάμ· οὗτος θὰ ἀπεποιεῖτο νὰ ζήσῃ ἐγκαταλείπων ἐν γνώσει τοὺς ἄλλους νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν μοιραίαν τύχην τῶν. Ἦτο λοιπὸν πρόδηλον, ὅτι θὰ ὠμίλει, καὶ θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἰδικούς του. Ἀπεφασίτε λοιπὸν νὰ τηρήσῃ σιγὴν, νὰ διαφυλάξῃ τὸν ἀγαπητὸν τῆς χωρὶς νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχε, καὶ νὰ σημειώσῃ δι' αἵματος τὴν προσηλῆ ἐχθρικήν οἰκίαν, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν περιέργειαν τῶν Αἰγυπτίων, ριψοκινδυνεύουσα οὕτω τοὺς γνησίους ἀδελφούς τῆς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἦτο γυνή, δὲν εἶχεν ἡ δεκαπέντε ἔτη, καὶ ἠγάπα! Ἔστω συγκεχωρημένη! Ἡ νύξ τοῦ τρόμου ἢ σημειωθεῖσα διὰ τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου μετ' οὐ πολλὴ ἀφίκετο ἀπαισία καὶ αἰμοβαφής. «Μέγας κλαυθμὸς ἠκούσθη καθ' ἅσπασαν τὴν Αἴγυπτον διότι δὲν ὑπῆρχεν οἰκία ἣτις δὲν εἶχεν ἕνα νεκρόν». Καὶ ὁμοῦ ὑπῆρχε μία: Ἡ οἰκία τῶν γονέων τοῦ Ἐθάμ, τοῦ ἀνδρείου ἀξιωματικοῦ. Καὶ ἐν τῇ ὀρμητικῇ πορείᾳ, τῆς φυγῆς τῶν λαῶν τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν τῶν Φυκῶν, ὡς οὗτοι τὴν ἀπεκάλουν, τοῦτο ὑπῆρξεν ἐκπληξίς πλήρης τρόμου εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν φυλῶν καὶ εἰς τὸν σεβάσιμον Γὰδ, νὰ ἴδωσιν τὸν ὡς ἐκ θαύματος διασωθέντα Ἐθάμ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Αἰγυπτίων στρατευμάτων ριθέντων ὀπισθεν αὐτῶν, ἵνα τοὺς καταδιώξωσιν, ὅτε ὁ Φαραῶ μετῆμελήθη διότι ἐνέδωκεν εἰς τὸν φόβον τοῦ Κυρίου τῶν Ἑβραίων.

Ὅτε ὁ Γὰδ ἐν τῇ πορείᾳ του στηριζόμενος ἐπὶ τινος τῶν νεαρῶν συνοδοιπόρων του ἐπέσπευδε τὰ κλονούμενα βήματά του, ἡ Σεφώρα, ἣτις ἀπὸ τῆς προτεραίας ἐφαίνετο ἐξησθενημένη, ὠχρίασεν αἰφνιδίως καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς σκληρᾶς γῆς. Ὁ Γὰδ ἐβρίθθη πρὸς αὐτὴν κραυγάζων.

Ἄλλ' αὕτη τῷ εἶπεν ἐσπευσμένη μετὰ προφητικῶς τόνου: Μὴ σταματᾶς! Περιπάτει, πάτερ! Πρέπει. Τὰ πλήθη ταῦτα ἔχουσιν ἀνάγκη ὑμῶν. Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμος. Ἰδοὺ ὁ ἐχθρός. Δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἐτελείωσεν. Ἀποθνήσκω. Χαῖρε, πάτερ! Ζῆθι διὰ τὸν Ἰσραὴλ!

— Κόρη μου!

— Περιπάτει! Νέοι ἄνδρες ἀπαγάγετε αὐτὸν τὸν γέροντα! Εἶνε ὁ ἀρχηγός σας. Πρέπει. Χαίρετε. Ἀποθνήσκω εὐτυχῆς.

Ἐσώθητε. . . καὶ . . . ἀπήγαγον τὸν γέροντα. Τὸν ἀπέσπασαν ἐκ τοῦ τέκνου του· τὸν ἔστυρον. Ὁ καιρὸς ἐπῆγεν. Αἱ διὰ φοροὶ φυλαὶ διήλθον ἐνώπιον τῆς νέας γυναικῆς λιποθύμου. ἣτις ἐφαίνετο ἤδη νεκρά. Μετὰ ταῦτα πάντες ἐξηρανίσθησαν ἐν τῷ κονιορτῷ.

Ὅτε ἡ Σεφώρα ἠνέωξεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδεν ἐαυτὴν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Ἐθάμ γονυκλινούς. Ἡ Αἰγυπτία στρατιὰ διεφάνετο τότε. Ἡ Σεφώρα ἀνέκραζεν:

— Ἐθάμ! Ἄ! σὲ ἐπανευρίσκω! Ὁ θάνατος εἶνε ἡδύς.

— Ἀγαπητή μου! Θὰ ζήσης.

Ἀστραπὴ οὐρανόσας χεῖρας ἔλαμψεν εἰσέτι ἐν τῷ ἐσβεσμένῳ βλέμματί τῆς. Μετ' ἔσωσης! εἶπεν ὁ νέος ἀνὴρ μετὰ λυγμῶν.

— Ναι. Μὴ καταρῆσθαι ἐκεῖνην, ἣτις ὑπῆρξεν ἀπειθῆς εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ αὐτῆς. Ἡ οἰκία σου ἐσφαρίσθη δι' αἵματος ὑπ' ἐμοῦ, ὅπως αἱ ἡμέτεραι οἰκίαι καὶ διὰ τοῦτο ὁ οὐρανὸς δὲν σὲ ἐπληξεν ὅπως πάντα τὰ ἄλλα πρωτότοκα τῆς πατρίδος σου. Τὸ αἶμα ὁμοῦ αὐτὸ ἦτο ἐκ τῶν φλεβῶν μου! Ἐπρεπεν. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποκλέψω τὸ τοῦ ἀρνίου. Δὲν ἐδίστασα. Σὲ ἠγάπων! καὶ ἀποθνήσκω!

Καὶ ἡ Σεφώρα ἔκλεισε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς διὰ παντός. Ἄλλ' ἢ θυσία τῆς ὑπῆρξεν ἀνωφελῆς, διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ὠφείλει νὰ ἐκτελεσθῇ. Τῷ ὄντι παρὰ ῥων ἐκ θλίψεως ὁ Ἐθάμ, ὁ Ἐθάμ ὅστις ἐὰν ἠδύνατο θὰ ἐπορευέτο ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὸν Μωϋσῆν τὸν σωθέντα ὑπ' Αἰγυπτίας καὶ θὰ τῷ ἔλεγεν: «Ἐσώθην ὑπὸ Ἰουδαίας ἀδελφῆ μου», ὁ Ἐθάμ ἐβύθισεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὸ ζῆφός του καὶ πεσὼν πλησίον ἐκείνης, ἣτις δὲν ὑπῆρχε πλέον, τὴν κατέβρεξε μετὰ τὸ αἶμα ὅπερ αὕτη ἠθέλησε νὰ διαφυλάξῃ. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐτελεύτησαν, μέχρι τελευταίου, τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων ὅπως εἶχεν ἀναγγελεῖ ὁ Ἰεχ. β'.
Ἀθήνησι τῇ 24 Ἰανουαρίου 1895.
Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου τῶν ἐργατῶν. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μετὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἐδίδαξαν ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως αἱ κ.κ. Ἰμμήνη Βλάχου, Καλλιόπη Κινδύνη, Μαρία Βελή καὶ αἱ δεσ. Ἀνθή Βασιλειάδου φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς, Ἐλένη Βλάχου, Αἰκατερίνη Ἀνωποπούλου, Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ. Πᾶσαι λιαν προθύμως διέθεσαν τὰς Κυριακὰς ὅλου τοῦ ἔτους πρὸς μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἀπόρων τοῦ λαοῦ θυγατέρων, αἰτινες ἐκτιμῶσαι τοὺς κόπους τῶν φιλανθρώπων κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ἀνταπεκρίθησαν εἰς αὐτούς διὰ τῆς φιλομαθείας καὶ ἐπιμελείας των, ὧν προφανῆ παρίσχον δείγματα κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν.

Συγκινητικώτατον ἦτο τὸ θέμα τῆς ἀπονομῆς φορεμάτων διὰ τὸ Πάσχα ἀντὶ βραβείων πρὸς ὅλας τὰς πτωχὰς ἐργάτιδας, ὧν ὁ ἀριθμὸς καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὑπερέβη τὰς διακοσίας, μεθ' ὅλας τὰς κατὰ τὴν τελευταίαν τριμηνίαν ἐπιπολαζούσας ἐπιδημικὰς νόσους.

Ἡ εὐγνωμοσύνη των, ἣν ὀφείλομεν νὰ διερμηνεύσωμεν ἐν ταῦθα, εἶναι μεγάλη πρὸς πάντα συντελέσαντα, ὅπως καὶ αὐ-

ταὶ ἐορτάσωσι τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας μετ' ἐνδυμα κόσμιον καὶ καινουργίας, καὶ μετὰ καρδίαν εὐθυμον καὶ εὐτυχῆ. Ἡ ἐργατικότης καὶ ἡ φιλομάθειά των ἀμειβομένη οὕτω τὰς ἐνθαρρύνει καὶ ἐνισχύει, ὅπως πάντοτε εἰς τὸ καλὸν ἐμμένωσι καὶ παρ' αὐτοῦ προσδοκῶσι πᾶσαν χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν.

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλίσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὁποίας διατελεῖ τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον ἀπέστειλε πρὸς ἀγορὰν ὑφασμάτων δρ. ἑκατὸν (100). Οὕτω τὸ ὀλίγον ποσὸν χρημάτων τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν ἀνήλθεν εἰς δρ. 497. Εἰς ταῦτα δέον νὰ προστεθῶσι καὶ τὰ παρὰ φιλανθρώπων κυριῶν ἀποσταλέντα ὑμῖν ὑφάσματα, ὅπως ἐννοηθῆ, πῶς κατωρθώθη νὰ ἐνδυθῶσι τόσαι ἐργάτιδες, καὶ νὰ ἀποκομίσωσιν ἐκ τῆς ἐορτῆς τῆς Κυριακῆς τὴν χαρὰν αἱ ἄποροι μαθήτριά μας.

Ἰδιαίτερα ἐνταῦθα ἀπευθύνομεν συγχαρητήρια πρὸς τὴν συμπαθῆ καὶ προοδευτικωτάτην διευθύντριαν τοῦ Παρθεναγωγείου Σκορδέλη, δα Ἀσπασίαν Σκορδέλη, ἣτις λαμπρὰ μαθήματα εὐποίας δίδουσα εἰς τὰς μαθητριάς τῆς κατώρθωσεν ἐκ τῆς γενναίας τούτων συνεισφορᾶς νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν μας ὑπὲρ τοὺς διακοσίας τεσσαράκοντα πῆχεις ὑφάσματος. Ἐπίσης προθύμως ἔσπευσε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ προσφέρῃ τὴν ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν μας συνδρομὴν τοῦ ὁ ἐκ νεαρῶν δεσποινίδων Σύλλογος τῶν Φιλοβρέφων ὁ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἐλένης Κούπα προεδρευόμενος καὶ παρὰ τῶν δων Καμπᾶ καὶ Νάζου ἐφορευόμενος. Πρὸς πάσας τὰς φιλανθρώπους νεκρὰς κορασιδας τὰς τὸσον καλῶς εἰσαγομένας εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς ἐκφράζομεν πολλὰς τῶν ἐργατῶν μας εὐχαριστίας.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Τὰς θρησκευτικὰς ὁμιλίαις τοῦ Παρνασσοῦ, ἄς ἐναλλάξ κατὰ Σάββατον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐσυνέχισαν οἱ κ. κ. Δ. Κυριακὸς καὶ Ἰγνατίος Μοσχάκης ἐπισφράγισεν ὃ τελευταῖος δι' ἐνὸς ρητορικῶ ἀριστουργήματός του κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Τέλος πάντων ἔχει καὶ ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς τὸν Χρυσόστομόν της. Ἐχει καὶ ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς ἕνα ῥήτορα διὰ τὸν ὅποιον πρέπει νὰ καυχῆται καὶ ὅστις δύναται νὰ συγκριθῇ καὶ νὰ συναγωνισθῇ μετὰ τοῦ διασημοτέρου τῆς Δύσεως. Οἱ τὸσον διάσημοι Père Didon καὶ Père Olivier τῶν Παρισίων, τῶν ὁποίων οἱ θρησκευτικοὶ λόγοι ἀποτελοῦν ἴσως τὴν ὠραιότεραν σελίδα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀπεκαλύπτοντο σήμερον πρὸ τοῦ κ. Μοσχάκη.

Οὐδέποτε κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν μας θέμα μέγα καὶ ψηλόν, ὑπόθεσις ἕνεθος καὶ ἐξαισία ὡς ἡ τῆς θεότητος τοῦ ἱσταυρωμένου εὐρεν ἐρμηνευτὴν εἰς τοιοῦτον ὕψος ἰδεῶν ἐξαρθέντα, καὶ διὰ ταύτης καλλιπεῦς καὶ γλαφυρῆς γλώσσης ἀπεικονίσαντα αὐτὴν.

Εἰς τὸν χεῖμαρρον τῶν πλήρῃ ἐνοιῶν καὶ πειστικῶν ἐπιχειρημάτων λόγων, εἰς τὰς ὠραίας καὶ ἀρμονικὰς λέξεις, προσέθετε τὸ γόητρόν της ἀπαγγελία ἰσχυρά, ἀπαγγελία χρωματίζουσα θαυμασίως, ἀπαγγελία ἀνδρική καὶ σθεναρά, ἣτις συνεκράτει ἐν κατανύξει καὶ συνεχίει εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τὸν ἀκροατὴν. Καὶ ὁ ἀθεώτερος καὶ ὁ ἀσεβέστερος ἐξ ὧν ἤκουσαν τὸν κ. Μοσχάκη δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ κλονισθῇ πρὸ τῆς θαυμα-

σίας τελειότητας τῆς εικόνας τοῦ ἐσταυρωμένου, ἦν ὁ ρήτωρ ἐφιλοτέχνησε καὶ νὰ μὴ ἀπεκόμωσεν ἀναχωρῶν, ἐὰν ὄχι τὴν ποιήσιν, βεβαίως ὁμοίως τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀληθῶς υἱὸς Θεοῦ, ὡς ἤρχισε καὶ ὡς ἐπέραν· ὁ ρήτωρ τὸν θαυμάσιον τῆς Μεγάλης Πικρασκευῆς λόγον του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Μ. Φ. Ἀθήνας. Σήμερον, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Προσεγῶς καὶ τὸ περὶ ῥόδων. Δηλαδή ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐποχὴν των.—Κον Π. Σ. Προῦσαν. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν καὶ σὺλ υπούμεθα θερμῶς.—Κον Δ. Ε. Ἰλιουπόπολιν. Ἐπιστολή σας μετὰ συναλλαγματικῆς ἐλήφθη. Γράφομεν.—Κον Ε. Μ. Μιτυλήνην. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 25 ἐλήφθη. Βεβαίως δὲν θὰ ἐλάμβανον τὰ φύλλα των αἰ ἐν λόγῳ κυρίαί, ἀφοῦ δὲν εἰδοποιήσαν ὅτι ἀνεχώρησαν ἐκ Μολύβου εἰς Ἀδραμύτιον. Γράφομεν.—Κον Φρ. Σκ. Ροστόφ. Δὲν σᾶς καθυστεροῦν φύλλα τοῦ Αὐγούστου, ἀφοῦ ἡ Ἐφημερίς μας τακτικῶς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἤδη διακόπτεται κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου. Φρ. χρ. 23 ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Κον Μ. Φρ. Παρισίους. Βεβαίως οὐδεὶς μᾶς εἰδοποίησεν ἐκ Τάντας. Ἐπειτα ἡ συνδρομὴ σας εἶναι 8 φρ. χρ. τὰ ὅποια ἀντιστοιχοῦν ὄχι πρὸς 10 δρ. ἀλλὰ πρὸς 15.—Δα Τ. Κ. Μεσολόγγιον. Πάντοτε πολὺ ἀβρὰ καὶ πολὺ ὑποχρεωτικῆ. Ἐν τούτοις ἐπιμένω εἰς ὅτι σᾶς ἔγραψον, διότι αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ δίκαιον.—Κον Φ. Η. Μ. Ἀρχίαλον. Ἐστάλησαν. Συνδρομαί σας εἰς mandat postal, ἐὰν ὑπάρχη σύμβασις. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς ὀκτώφρακτον τοκομερίδιον τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.—Κον Ε. Ν. Δ. Δρ. Σύρον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 20 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ὅ,τι λέγετε περὶ κ. Σφ. δὲν εἶναι ὀρθόν, διότι αὐτὴ καθ' ὅλον τὸ παρελθόν ἔτος ἔλαθε τὰ φύλλα καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 95 τὰ ἐπέστρεψε. Κατὰ τὰ λοιπὰ συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας.—Κον Ε. Ζ. Δ. Σκόπελον. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Μ. Κ. Μασσαλίαν. Ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρυθρῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα Νομίζω εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 89.—Κον Ε. Π. Σ. Πάτρας. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 10 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Αἰ. Κ. Λάρισα. Περὶ χρωμάτων τι νὰ σᾶς εἴπωμεν. Εἶναι δύσκολον νὰ

ὀρίσῃ τις σήμερον τὰ χρώματα τοῦ συρμού, τόσον εἶναι ἀόριστα καὶ ἀμφίβολα. Ὅπως δὴποτε τὸ χρῶμα τοῦ ρουδινίου βασιλεύει πάντοτε, ἀλλὰ ὄχι δι' ὀλοκλήρον φόνεμα. Ἰόχρουν χρυσεῖον, κυανοπράσινον, ἐρυθρόφαιον, κυανοφαιον σκοτεινόν, ἰδοῦ τὰ περίεργα ἀλλὰ καὶ ὠραία τοῦ συρμού χρώματα.—Κον Ι. Κ. Βενι-Σουεῖ. Ὅστε μᾶς ὀφείλετε φρ. χρ. 36, τὰ ὅποια σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀποστείλητε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.—Κον Α. Κ. Γ. Κων/πολιν. Ἡ ἐπιστολή σας μετὰ συναλλαγματικῆς εἰς φρ. χρ. 152 ἐλήφθη. Δὲν ἐλάβομεν καιρὸν νὰ ἐξετάσωμεν τὸν μεταξὺ μας λίσμον. Μετὰ τοῦτο γράφομεν εὐχαρίστως.—Κον Ἐρμ. Β. Ἀταλάντην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σήμερον δημοσιεύομεν κατάλογον. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.

Τὰ ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων τῆς Κάτω Πέλλης ἀποσταλέντα παρ' ἡμῶν χρήματα πρὸς τὸν δήμαρχον Ἀταλάντης κ. Σ. Βελόπουλον διενεμήθησαν ὡς ἐξῆς :

- 1. Ἄννα χήρα Χατζηχρήστου δρ. 10
- 2. Ἀρχόντω χήρα Βλαθοθανάση » 10
- 3. Ἐλένη χήρα Παπαθανασίου » 10
- 4. Μαριγῶ χήρα Τζώτα » 10
- 5. Φωτεινὴ χήρα Καραμπουρνιώτη » 12
- 6. Βασίλω χήρα Τζέλικα » 10
- 7. χήρα Φάνη » 10
- 8. Ἀγγελικὴ χήρα Γ. Λαγοῦ » 10
- 9. Παρασκευὴ χήρα Βισκούκη » 10
- 10. Ἀναστάσιος Μαντᾶς » 10
- 11. Παραδείσης Τζατζαρόνης » 10
- 12. Λουκᾶς Ἀθ. Παύλου » 10
- 13. Γεώργιος Ι. Βέλλου » 10
- 14. Γεώργιος Γούστης » 10
- 15. Κωνσταντῖνος Βαργιάς » 10
- 16. Εὐαγγελιῶ Δασκαλοπούλου » 10
- 17. Ἰωάννης Ἀλαούνης » 10

Δρ. 172

ΚΥΡΙΑ ἔχουσα ἀρίστα συστάσεις ζητεῖ θέσιν ἐπιμελητρίας ἢ οἰκονόμου εἰς τι Σχολεῖον ἢ καὶ εἰς καλὴν τινα οἰκογένειαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Πτωχὴ ἐργάτις ζητεῖ οἰκίαν ἐν ἣ νὰ ἐργάζεται ἐπὶ ἡμερομισθίῳ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΦΙΛΙΑΣ ΤΕΛΟΣ

Ἐπανήλθον εἰς Valles ὅπως διέλω τὰς δύο τελευταίας ἐβδομάδας τῆς ἀδείας μου. Δὲν θὰ μνημονεύσω τῶν ὀλίγων ἡμερῶν τῆς εὐτυχίας μου· ἐξηφανίσθησαν ὡς ὄνειρον· ὄνειρον τοῦ ὁποῦ αἱ ὠραῖαι καὶ διακαεῖς ἐλπίδες δὲν θὰ ἐπραγματοποιούντο ποτε. . . Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μας, συνέπεσαν νὰ εἶναι ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τῆς Ὀδέττης· τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπορεύθημεν πάντες εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ χωρίου, ὅπου ἡ κυρία δὲ Μπρέολ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς συνείθιζε νὰ συχνάζῃ καθ' ἑκάστην.

Ὡς ὅλα τὰ παρεκκλήσια τῶν ἐξοχῶν διακρίνεται καὶ αὐτὸ, ἐπὶ μεγάλῃ ἀπλότητι. Τὰ ἄνηθ συλλεχθέντα μετὰ τὰς εὐσεβεῖς χεῖρας τῶν δύο ἰδιοκτητῶν, τὸ διεκόσμων. Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν προσεσχίθη τῶσόν καλῶς, ὡς εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸν καὶ πτωχὸν παρεκκλήσιον.

Ἐνῶ ἐπανηρόμμεθα εἰς τὸν πύργον ἡ κ. δὲ Μπρέολ ἔλαθε τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐγὼ προσέφερα τὸν ἰδικόν μου εἰς τὴν Ὀδέττην.

Προηγούμεθα. Ἡ νύξ ἦν ὠραία, ἐξαισία. Ἐβαδίζομεν σκεπτόμενοι. Τὴν ἐπομένην ἐπρεπε νὰ χωρισθῶμεν δι' ἕξ ὀλοκλήρους, δι' ἕξ μακροῦς μῆνας. . . Φεῦ! . . . δὲν ἐγνώριζον τότε ὅτι θ' ἀπεχωρίζομεθα διὰ παντός. . . Αἰφνιδίως ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς πένθιμος ἤχος ἀντήχησεν· ἦτο ὁ τῶν κωδῶνων μοναστηρίου γειτονεύοντος.

Ἡσθάνθη τὸν βραχίονα τῆς μνηστῆς μου σκιρτήσαντα. Ὑπείκαν αὐτῆ, ἔστη. Φοβοῦμαι, ἰακωβε, φοβοῦμαι, ἐπιθύρισε. Τὴν παρατήρησα τετραγυμῆνος ἀκούστικῶς ἐκ τῶν πασοδῶνων τούτων λέξεων. Ἡ Σελήνη ἐφώτιζε τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν τῆς. Ἦν ὠρροτάτη. . . Φ. βοῦμαι περὶ τοῦ μέλλοντος προσέθηκε δειλῶς Ἰακωβε, ἐὰν μετανοήσῃς δι' ἡν μοὶ ἔδωκας ὑπόσχεσιν, ὀρκισθητι, ὅτι δὲν θέλεις μετὰ συζευχθῆ. . .

Ἡναντιώθη. Τῆ ἀντέλεξα γλυκέως ὡς εἰς παιδίον. Ὁ Ἔρωσ μου δὲν ἀθεμελιώθη, τῆ εἶπον, ἐπὶ αἰσθημάτων, τὰ ὅποια ὁ χρόνος νὰ δύναται κατὰ

βούλησιν ν' αὐξήσῃ ἢ ἐλαττώσῃ. . . Ἐμεδιάσε λυπηρῶς. Ἐὰν ἡ φρικώδης προαίσθησις, ἥτις μετὰ κατέλαθεν, εἶπεν, ἐπραγματοποιεῖτο ποτε, θὰ φροντίσω νὰ παρηγορηθῶ ἐκεῖ. . . Καὶ διὰ χειρονομίας εἶδει τὸ μοναστήριον, τῶν κωδῶνων τοῦ ὁποῦ ὁ ὀδυνηρὸς ψῆθος ἀντήχει ἔτι. . .

Ἐπὶ τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγὼ ἀνεχωροῦμεν διὰ τὴν Ἀφρικὴν. Ὁ χειμῶν διήλθεν ἡσύχως δι' ἐμὲ καὶ τὴν Ὀδέττην. Ἠλπίζομεν προσεχῆ συνάντησιν. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐκ τοῦ Βαλλέ, ἐνοεῖτε καλῶς, μετὰ ποῖαν ἀνυπομονησίαν περιμένοντο εἰς Ἀλγερίαν. Ὁνειρευομένη ἦδη τὴν εὐτυχίαν ἐπ' ἀνοδόν μου, ὅποτε κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα ὁ Ἰωάννης προσεβλήθη ὑπὸ βιαίων σφοδρῶν ἐγκεφαλικῶν διαταράξεων, αἵτινες κατέληξαν μετ' ὀλίγον εἰς ἐγκεφαλικὸν πυρετόν.

Διήλθον τότε στιγμὰς τινὰς ἀγωνίας, διότι νὰ μὲν οἱ ἰατροὶ δὲν ἀπηλπίζοντο ὅπως διόλου διὰ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου μου, οὐχ ἦττον μετὰ ἄρινον ἐνίστε νὰ διακρίνω τοὺς φόβους των διὰ τὸ λογικόν του. Μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἡμερῶν ἀγωνίας, ἀπηλλάγη τῆς βασάνου ταύτης· ὁ Ἰωάννης ἀνέλαθε τὸ λογικόν. Ἐσώθη! Ἡ κ. δὲ Μπρέολ δὲν ἔμαθε τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεψεν ὁ υἱὸς τῆς, παρ' ὅταν οὐδεὶς ὑπῆρχε φόβος. Ἡ ἰσχυρὰ κρᾶσις του καὶ ἡ νεότης κατέβαλλον τὸ κακόν. Ἄλλ' ὅμως τῷ ἔμεινε δυστυχῶς ἀδυναμία καὶ ὀργιλότης ἀσυνήθης· ὁ χαρακτήρ του γλυκὺς καὶ πρὸς μετεμορφώθη ἐντελῶς. Ἐγένετο παράφορος, ὀξύθυμος. Κατελαμβάντο ἐνίστε ὑπὸ νευρικῶν κρίσεων, ἃς οὐδὲν ἐδικαιολόγει. Ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν συναδέλφων του ἀπέφυγε τὰς συζητήσεις καὶ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ τῷ προσενήσῃ κρούσμά τι ὀργῆς. Μοὶ ἦτο περρωμένον εἰς ἐμὲ τὴν ἀγαπητότερόν του φίλον νὰ γείνω ἀκούσιως, ὁ αἷτιος τρομερᾶς ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς.

Ἡμέραν τινὰ ἐνεκεν τῆς ἀφίξεως ἀξιωματικῶν τινῶν ἐκ Γαλλίας ἡ συνομιλία μας ἰδιαιτέρως ἐνεψυχώθη. Ἐν τούτοις ὁ Ἰωάννης ἦτο μελαγχολικός. Σύσπασίς τις τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου, μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω, ὅτι διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τῶν νευρικῶν του κρίσεων.

Πολλάκις εἶχον παρατηρήσει ὅτι τὸ καλλίτερον φάρμακον εἰς αὐτὴν τὴν ἀλόκοτον νόσον, ἦτο νὰ μὴ δίδῃ τις προσοχὴν. Ἐκῆθησα ἀδιαφόρως κατὰ τὸ φαινόμενον, παρατηρῶν λάθρα τὸν φίλον μου, καθ' ὅσον ἐνδομύχως ἤμην ἀνήσυχος.

Ἐσυνεταξιδεύσαμεν μετὰ τινὰ κύριον Deschamps ὅστις δι' ἡμετέρας, ὅτι σᾶς γνωρίζει ἀπὸ τοῦ σχολείου, εἶπεν αἰφνιδίως εἰς τῶν νεωστὶ ἐλθόντων εἰς τὸν Ἰωάννην.

Ἐγὼ ὄντι, ἀπήντησε, τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα! ἀλλὰ διατὶ λέγετε κύριον τινὰ; ἠρώτησεν ὑπερπράως.